

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BIJ ONS THUIS

Toneelspel in drie bedrijven

door

Benny Braem

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2004

Nr.2834

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BIJ ONS THUIS* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/030
ISBN 978-90-385- 08696

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Benny Bream
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 3 heren)

ANDRE : Stijlvolle, gepensioneerde zelfstandige, ca. 65 jaar.

THEO : Zoon van André, zaakvoerder, ca. 45 jaar. Steeds opgewekt, staat weigerachtig t.o.v. veranderingen.

LUTGARD : Vrouw van Theo, ca. 45 jaar. Ze wil beantwoorden aan de normen van de maatschappij, maar komt klasse te kort.

BAS : Zoon van Theo en Lutgard, 23 jaar. Succesvol student medicijnen en levensgenieter.

KATRIJN : Dochter van Theo en Lutgard, 22 jaar. Verpleegster, ligt met zichzelf in de knoop.

JOKE : Vriendin van Bas, zeer joviaal meisje ca. 22 jaar.

SONJA : Knappe medestudente van Bas, vrijgevochten type ca. 24 jaar.

PAULA : Dementerende oudere dame ca. 65 jaar. Goede vriendin van André.

DECOR

Als je in een klassiek decor wil spelen, is het belangrijk dat dit een traditionele huiskamer voorstelt. De eettafel staat bij een open hoekkeuken. De open keuken heeft een werkvlak waar Theo regelmatig de sinaasappelen perst. Bij de eettafel staan ook enkele zetels. De deur op het achtervlak gaat naar de buitendeur en het toilet en slaapkamers. De zijdeur geeft toegang naar de aanpalende zaak. Alles ademt de sfeer van begin jaren tachtig uit.

KORTE INHOUD

Het verhaal speelt zich af in een periode van een drietal weken. Drie generaties wonen samen onder één dak. Voor de buitenwereld een gezin zonder problemen. Achter de gevel blijkt echter dat het nergens perfect is. Iedereen heeft zijn eigen verwachtingen, zorgen en dit geeft gewild of ongewild de nodige spanningen. Lutgard droomt ervan het huis - van bompa - naar haar eigen smaak in te richten. De eigenwijze bompa, -die helemaal niet aan de verwachtingen van zijn schoondochter voldoet, hij heeft een dementerende vriendin-, zit haar duidelijk in de weg. Daar zij niet op de hulp van Theo en de kinderen hoeft te rekenen, bedenkt zij een plan om bompa in een slecht daglicht te stellen. Zij betaalt een vriendin van haar zoon om bompa te verleiden. Bompa die niet ongevoelig blijft voor de avances ondergaat een metamorfose, die ook door de rest van de familie niet genegeerd kan worden. Hij breekt met Paula en maakt grootse plannen. Lutgard voelt haar doel dichterbij komen. Omdat ze zo gefixeerd is op zichzelf verliest ze voeling met de rest van haar familie en merkt ze de problemen van Katrijn niet op. Door een stom toeval komt bompa achter de waarheid van zijn succes. Bompa is totaal van de kaart en heeft al zijn levenslust verloren. Toch kan hij Katrijn overtuigen om voor haar eigenheid uit te komen.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1 : Theo – Lutgard – André

(Theo is bezig met het persen van fruitsap, het dekken van de tafel, hij heeft zoals altijd een ongelooflijk goed humeur.)

THEO : Voilà dat ziet er weer prima uit. Niets is zo belangrijk voor een goede start van de dag, als een rustig ontbijt en een prachtig gedekte tafel. *(Hij kijkt naar buiten en neemt ondertussen een glas fruitsap.)* Als de zon niet wil schijnen dan stoppen wij ze gewoon in een glas. Mensen, hier kan ik nu van genieten, een momentje voor mezelf, helemaal alleen, niemand die stoort.

LUTGARD : *(op in een kamerjas, helemaal niet goed uitgeslapen.)* Theo, hoeveel keer heb ik je dat nu al niet gevraagd. Je moet je onderbroek in de wasmand gooien. Er zijn leukere dingen om 's morgens als eerste tegen te komen.

THEO : Vroeger was je daar toch niet zo vies van?

LUTGARD : Doe je dat nu om mij te pesten of wat?

THEO : *(Voor zichzelf)* Ook een goedemorgen.

LUTGARD : Maar, dat is toch waar zeker. De badkamer is een echte ravage. Het is wel altijd dezelfde die heel die nest kan opruimen. Ik begin dat eerlijk gezegd wat beu te worden.

THEO : *(Verzoenend)* Je hebt gelijk schatje, maar ik word al een dagje ouder. Daar kan ik niets aan doen en dan begin je gemakkelijker te vergeten.

LUTGARD : Wat zouden de mensen zeggen als ze die daar zo zien liggen?

THEO : Welke mensen? Ik wist niet dat wij bezoek hadden.

LUTGARD : Wij hebben ook geen bezoek, dat is maar bij manier van spreken. “Er in”, in plaats van “ernaast”, dat is toch niet teveel gevraagd hé toetje.

THEO : Nee schatje, je hebt volkomen gelijk. Wil je koffie? Er in ?

LUTGARD : Ja graag.

THEO : *(Hij geeft haar een glas fruitsap)* Hier zie, eerst je glaasje goed humeur. Laat het je smaken want je kan het gebruiken geloof ik.

LUTGARD : Aan mijn humeur mankeert niks. Ik heb wat te weinig geslapen, het is nogal laat geworden.

THEO : Daar heb ik niets van gemerkt.

LUTGARD : Nee, je sliep als een baksteen. Onze slaapkamer leek wel een houtzagerij.

THEO : Als ik zonder werk val, kan ik altijd nog in de bouw verder gaan zo te horen.

LUTGARD : Gezellig, je kan niet eens meer iets vertellen.

THEO : Je kan zo al laat naar huis komen. Ik ben maar rond elf uur gaan slapen en dan heb ik nog wat liggen lezen. Maar ik heb je niet naar boven horen komen of in bed voelen kruipen.

LUTGARD : Wij zijn na de bestuursvergadering nog iets gaan drinken. Je weet hoe dat gaat. Na een vergadering worden soms meer waarheden gezegd en plannen gemaakt dan tijdens.

THEO : Was het weer met meneer pastoor, die doet niet anders dan vergaderen zeker? Maar ja, wat moet hij anders, die zit zich 's avonds thuis te vervelen. Heeft hij getrakteerd?

LUTGARD : Het was niet met de parochieraad, maar met het toneel. Wij zitten serieus in de problemen. Wij hebben nog altijd geen stuk voor het najaar en nu had onze voorzitter een keigoed stuk. Let op: volgens eigen zeggen heeft hij hemel en aarde moeten verzetten om het in handen te krijgen, dat is hem eindelijk gelukt. Hij heeft het twee keer gelezen en hij is wild enthousiast. Geef de boter eens door.

THEO : Dat is tenminste al een leuke titel voor een stuk.

(Lutgard houdt haar hand open.)

Ha sorry, ik dacht...

LUTGARD : Maar luister nu toch eens. Je zal het nooit geloven. Wij hebben dat stuk een jaar of tien geleden al eens gespeeld. En het schoonste van de zaak: hij heeft er toen zelf nog in meegespeeld!

THEO : Dus als ik het goed verstaan heb, wil dat zeggen dat jullie dat stuk al eens gespeeld hebben, maar dat de voorzitter dat niet meer wist en dat jullie nu nog altijd geen stuk hebben.

LUTGARD : Ja, straf hé. Als je dat vertelt, gelooft toch niemand je. Je vraagt je af hoe hij zijn tekst kan onthouden.

THEO : Alle mensen zijn verschillend. Tekst geven is bij jou nooit een probleem geweest.

LUTGARD : (*negeert de opmerking.*) Het zal wel iets te maken hebben met het korte of lange termijn geheugen. Ik heb daar in de Story eens een artikel over gelezen...

THEO : Hoe is het met je korte termijn geheugen? Weet je nog wat ons Katrijn bij het avondeten heeft verteld?

LUTGARD : Ja en daar vind ik niets aan. Wie gaat er in hemelsnaam naar Jemen om verpleegstertje te spelen?

THEO : Je gaat er nogal luchtig over. Ik heb er heel de nacht geen oog van dicht gedaan.

LUTGARD : (*lachend*) Ja dat heb ik gemerkt.

THEO : Het zou niet de eerste ontwikkelingshelfer zijn die met zijn foto in het zevenuur-journaal komt. Verdorie, ik mag er niet aan denken. Stel je voor dat ze dat echt zou doen.

LUTGARD : Maar jongen, de soep wordt nooit zo heet gegeten als ze wordt opgediend.

THEO : Ik denk niet dat het zomaar een bevlieging van haar is. Het zit veel dieper. Ze loopt al een hele tijd rond als ... Ja hoe moet ik dat zeggen? Nee, ze zit duidelijk met iets in haar maag.

LUTGARD : Als het over ons Katrijn gaat zie je direct spoken. Ik denk soms dat je haar liever ziet dan mij. Ik beklaag die jongen waar ze verliefd op wordt. Ik mag er niet aan denken.

THEO : Wat wil je daar mee zeggen?

LUTGARD : Dat je die jongen gewoon gaat viseren. Die zal het nogal mogen kunnen. Dat verhaal over Jemen, vergeet dat maar. Dat zijn jeugdromen. Je moest eens weten wat ik allemaal heb willen doen toen ik jong was.

THEO : Daar heb je me nooit iets over verteld. Wat heeft je dan van gedacht doen veranderen?

LUTGARD : Je zou beter vragen wie?

THEO : Wie ?

LUTGARD : Ja zeg, kijk eens in de spiegel. Als ze Jan van pas tegen het lijf loopt, dan wil ze hier niet meer weg. Dan wil ze zoals iedereen: een huis, een tuintje en kindjes kopen.

(André op)

ANDRE : Wat hoor ik hier allemaal, wie gaat er hier nog een kindje kopen? Proficiat, heeft onze Theo nog eens in zijn voorraadkast gekeken?

THEO : Er gaat hier niemand een kindje kopen. *(Terzijde, bedenkend)* Dat hoop ik toch niet. Pa, moet je een glaasje fruitsap hebben?

ANDRE : Nee, ik heb al dat modern gedoe niet nodig. Daarbij ik ben al te laat, ik heb een afspraak met Paula.

LUTGARD : Dat is straf, die is met pensioen en hij heeft niet eens tijd om te eten. Toen je nog in de zaak zat, was je nogal wat rustiger.

ANDRE : Ik heb van heel de nacht geen oog dicht gedaan.

LUTGARD : Dat zit hier duidelijk in de familie.

ANDRE : Dat is niet om mee te lachen. Je ligt een hele nacht te draaien en te keren, geen beetje vaak. Om zes uur val je dan in slaap en voor je het weet is het al acht uur.

THEO : Je kan toch een uurtje later afspreken met Paula. Die loopt echt niet weg. Je hebt een hele dag tijd.

ANDRE : Nee, dat heb ik niet. Paula staat erop dat het negen uur is. Als er iets verkeerd loopt is ze helemaal in de war.

LUTGARD : Waar jij je druk over maakt. Negen uur of twaalf uur, Paula weet het verschil niet eens.

ANDRE : Dat heeft er niets mee te maken. Een woord is een woord. Als je iets afspreekt, dan moet je je er ook aan houden. Als iedereen dat moest doen, dan zouden er op onze wereld veel minder problemen zijn. Maar dat zal ook wel weer ouderwets zijn.

THEO : Oh pa jongen, of ze nu twintig, veertig of zestig zijn, wat de vrouw wil is wet. Dat was al zo in het aards paradijs en dat zal altijd zo blijven. Toen was het een appel, nu liggen hun eisen wel iets hoger.

LUTGARD : Het is niet omdat je iets vraagt, dat je het ook krijgt.

THEO : Jij hebt te klagen.

ANDRE : Vecht het maar uit. Ik ben weg.

LUTGARD : Die Paula moet toch speciale gave hebben dat ze je zo kan laten lopen.

ANDRE : Daar versta jij niets van. Wij amuseren ons gewoon kostelijk. Ze is mijn beste vriendin.

LUTGARD : Dat is niet moeilijk, als je er maar één hebt.

ANDRE : Tot deze middag.(af)

LUTGARD : Jongens, daar staat me nog wat te wachten. Als je nog wat jaartjes ouder bent en je trekt op je pa dan...

THEO : Je mag blij zijn met hem. Of ben je soms vergeten dat wij al twintig jaar in zijn huis wonen, zonder ooit één cent te hebben betaald?

LUTGARD : Nee, ik ben dat niet vergeten en de laatste tijd denk ik daar zelfs alle dagen aan. Ik lig er 's nachts zelfs wakker van.

THEO : Jij ook al.

LUTGARD : Ja, lach er maar mee.

THEO : Wat wil je nu eigenlijk zeggen? Waarom kunnen vrouwen nooit eens van de eerste keer zeggen wat ze echt bedoelen?

LUTGARD : Omdat mannen nooit van de eerste keer luisteren. Ik wil die boel hier eens helemaal veranderen. Wat moderniseren. Dat hier eindelijk eens naar mijn zin inrichten, maar daar wil je pa niet van weten. Wij hadden al jaren geleden onze eigen weg moeten gaan.

THEO : Hola, een momentje. Je wou hier wel in de zaak blijven wonen. Dan kon je het huishouden doen als er geen klanten waren. Het huis was groot genoeg en de ligging perfect. Ik heb je vroeger nooit horen klagen, maar nu is blijkbaar niets meer goed.

LUTGARD : Ja, ja het is al goed. (*Beiden blijven in stilte aan tafel zitten.*)

Scène 2 : Theo – Lutgard – Bas – Joke

BAS : (*Tegen Joke*) Dat is hier zo stil, die hebben zich vast overslapen. (*bemerkt pa en ma*) Oei, wij komen hier precies op het verkeerde moment binnen.

THEO : Niet op het verkeerde moment, meer op een onverwacht. Waar kom je vandaan? Ik dacht dat je nog in je bed lag.

BAS : Je ziet pa, de wonderen zijn de wereld nog niet uit.

LUTGARD : Zeg dat het niet waar is. Het is bijna negen uur en je hebt je bed nog niet eens gezien.

BAS : Ons bed. Wij hebben ook geen tijd, snel eens douchen want om elf uur moeten wij al op de cursus zijn.

THEO : Waar heb je heel de nacht uitgehangen? Weer één of ander interessante soortgenoot tegen het lijf gelopen zeker.

BAS : Je weet hoe dat gaat hé pa, je begint te vertellen en voor je het weet is het al veel te laat.

THEO : Dat was in onze tijd helemaal anders. Als mijn pa...

LUTGARD : Hoort hem. Je bent niet eens naar de universiteit geweest.

THEO : Dat weet ik ook wel, maar dat wil niets zeggen. Ik wil maar zeggen...

LUTGARD : Dat je niet veel te zeggen hebt aan je kinderen.

BAS : Amaai jullie zijn precies al goed opgewarmd.

JOKE : Het was canthus. Heeft Bas daar niets van verteld?

LUTGARD : Bas die laat zich alleen horen als hij honger heeft of als zijn geld op is. Voor de rest zweeft hij hier binnen en buiten zoals het hem uitkomt. Meisje ik beklag je.

JOKE : Dat is niet nodig mevrouw, voorlopig zweef ik nog graag mee.

THEO : Ja dat heb ik vroeger ook gezegd. Maar dat verandert wel met de jaren.

LUTGARD : Wablieft?

THEO : Ik zeg altijd: verstand komt niet voor de jaren.

LUTGARD : (*Ze kijkt hierbij naar Theo.*) Ja, en bij sommigen komt het nooit.

BAS : Zeg ma, je moet toch niet klagen. Ik ben nog geen enkele keer gebuisd. Dat is toch niet slecht voor een flierefluiter student medicijnen. Nog twee jaar en ik schrijf je een medicamentje voor tegen “zonen-stress”.

THEO : Als dat nog twee jaar blijft duren, moet ik naar de psychiater.

BAS : (*gaat naar zijn pa toe*) Pa, jij bent het faillissement van de geneeskunde. Je brouwt elke morgen je eigen medicament. (*Ondertussen drinkt hij het fruitsap van zijn pa uit.*)

THEO : En jij komt precies uit een brouwerij. Je stinkt uren in het rond. Jongen kruip alsjeblieft onder de douche.

BAS : Over een brouwerij gesproken. Heb je mijn bestellingen al doorgegeven aan de brouwer?

THEO : Ja baas.

BAS : Zonder zever pa, zaterdag mag er niets mislopen. Het moet een knalfuif worden. Wanneer gaan wij het eerste deel van de hangar ontruimen? Wij hebben daar nog heel wat werk aan om dat een beetje aan te kleden, maar Joke heeft wel al een paar leuke ideeën.

THEO : Maar jongen toch, je voelt je toch wel in orde? Dat is nu de eerste keer dat ik je naar werk hoor vragen.

BAS : Ik heb voor mijn verjaardag zo een twintig vrienden uitgenodigd, maar jullie zijn natuurlijk ook welkom.

THEO : Dat is vriendelijk. Wij mogen niet alleen voor een feestzaal en drank zorgen, wij zijn ook welkom. Dat is toch een mooi gebaar.

BAS : Oei, hij voelt zich weer te kort gedaan. Pa ik ken je, nu ben je aan het zeuren maar als je twee pinten uit hebt vind je het een fantastisch feest en lig je als laatste in je bed.

LUTGARD : Dat is toch wel om het zuur te krijgen. Meneer komt om negen uur thuis als een wandelend biervat en het eerste woord dat er uit komt is dat het zaterdag een groot feest gaat worden. Op wie trek jij eigenlijk, dat vraag ik mij soms af.

BAS : Wel ma, kwestie van verstand denk ik, dat ik je daar wel een plezier mee doe. Mijn goed humeur daar zal mijn pa wel voor iets tussen zitten. En die droge lever... dat zal een speling van de natuur zijn zeker. Kom Joke (*Hij geeft haar een tik op haar bips en zingt*) Joke, Joke, wij gaan samen lekker douchen. Joke, Joke, trek je mooie jurkje uit.

JOKE : Ik zal maar niet vragen van wie hij dat heeft zeker?

(Bas en Joke lachend af. Theo en Lutgard kijken elkaar verbouwereerd aan.)

THEO : Nog twee jaar en hij is dokter. Ik denk dat die bekwaam is om dan een flesje jenever als medicament voor te schrijven.

Scène 3 : Theo – Lutgard – André – Paula

(André en Paula op.)

THEO : Wel pa, je bent zo rap terug. Ben je wat vergeten of is het uit met Paula?

ANDRE : Nee, maar ik ben Paula onderweg al tegengekomen. Paula dacht dat wij hier hadden afgesproken. Ik zou de laatste tijd alles moeten opschrijven, maar als je het dan vergeet waar je papiertje het gelegd hebt, weet je het ook niet meer.

THEO : Wat je nu zegt, dat is ook de eerste keer dat jij iets vergeet. Maar kom toch binnen Paula.

ANDRE : Wacht maar tot je wat jaartjes ouder bent. Zeg, daar staat al een klant op de parking te wachten. Het is een blauwe Volvo.

THEO : Een blauwe Volvo? Dat zal François zijn, die rijdt met nogal een chique auto; hij koopt om de vier jaar een nieuwe. Daar heb ik ook altijd van gedroomd.

LUTGARD : Mannen hé, die denken maar aan drie dingen.

THEO : En dat zijn?

LUTGARD : Breek mijn mond niet open.

ANDRE : Zolang het maar bij denken blijft is dat niet zo erg.

LUTGARD : Dat zeg jij. Ik weet één ding: hoe ouder hoe zotter.

ANDRE : *(Negeert haar opmerking.)* De François, dat is er een met kluiten. Leg die maar een beetje in de watten, die koopt 2000 kilo duiveneten per jaar.

THEO : Vooruit, ik zal hem maar niet laten wachten, anders rijdt hij misschien nog naar de concurrentie. Lutgard, zet je nog een potje verse koffie, we hebben bezoek.

LUTGARD : Ah ja, er was nog een vierde ding wat ze nooit vergeten: eten en drinken. Precies of ik heb niks anders aan mijn hoofd. Daarbij, er is nog koffie van deze morgen.

PAULA : Dag. Andréke was mis. Hij kwam naar mij en ik naar hem. Maar wij hadden hier afgesproken. Dus hij was mis.

LUTGARD : *(sarcastisch)* Gelukkig dat jij een goed geheugen hebt.

PAULA : Ja, ja ... hé dingske.

LUTGARD : Het is Lutgard (*af*)

ANDRE : Zet je een beetje. Maak het je gemakkelijk. Hoe is het ermee?

PAULA : Goed, ja, ja ... goed.

ANDRE : Wil je een tasje koffie?

PAULA : Ja, ja... Een tasje koffie. En een koekje met chocolade.

ANDRE : Je durft, een koekje met chocolade. Ik vind dat wel leuk als je weet wat je wilt en je durft het ook nog te zeggen.

PAULA : Je woont hier schoon. (*ze beweegt heen en weer.*) Het zijn heel gemakkelijke zetels. Het is hier veel gezelliger dan bij ons in het home. Ik zou hier graag wonen. Wij zitten daar precies op straat met al die ramen. Dat is niet leuk. Ja, ja... een mens kan niet altijd kiezen hé.

ANDRE : Hier heb ik nog wat lekkers gevonden. Laat het je smaken, maar pas op want de koffie is nog heet.

PAULA : Je vertroetelt mij.

ANDRE : Maar helemaal niet. Jij verdient dat. Je doet me terug zin krijgen om van alles te doen. Het is nu al meer dan een maand dat wij elke dag met elkaar optrekken en ik heb mij nog geen minuut verveeld.

PAULA : Verveeld?... Ik weet niet wat dat is. Ik vind het ...fijn om bij je te zijn en dan samen dingen te doen.

ANDRE : Ja, met zijn twee is het veel plezanter, dat is waar.

PAULA : Ja, ja ...samen gaan winkelen en dan een potje koffie drinken en een lekkere pannenkoek met veel siroop gaan eten.

ANDRE : Je bent een echte zoetebekje. Pas maar een beetje op voor je cholesterol.

PAULA : (*Ze wil van haar koekje bijten.*) Voor wie?

ANDRE : Niets, vergeet het. Laat het je smaken. Als ik je zo zie zitten dan heb ik soms zin, zoveel zin om ... je eens vast te nemen en je een dikke knuffel te geven. .

PAULA : Knuffelen... ja,ja. Dat is leuk.

ANDRE : Ja, dat vind ik ook wel.

PAULA : Wanneer kom je bij mij wonen André? Er is plaats genoeg in mijn flat.

ANDRE : Oei, nu laat je me wel schrikken. Ik heb daar nog nooit over nagedacht. Hoe kom je daar nu zo ineens bij?

PAULA : Wij zien elkaar toch graag, hé André? Dan moet je toch samenwonen. Als mensen elkaar graag zien dan wonen die samen en slapen die samen. Die doen alles samen.

ANDRE : Dat kan ja, maar dat moet niet Paula.

PAULA : Nee?

ANDRE : Nee, je bent mijn bloempje en ik ben je tuinier. Ik draag zorg voor je en ik mag bij jou zijn en van jou genieten. Zeg, heb je geen zin om een spelletje te spelen?

PAULA : Ja, ja .. maar ik heb geen tuinier nodig, ik heb geen hof. Ik woon in een home.

ANDRE : *(Al lachend.)* Nee, je hebt geen tuin. Je bent gewoon ongelooflijk.

PAULA : Gaan we een spelletje spelen, Andréke? Dat doe ik graag.

ANDRE : Wat wil je doen?

PAULA : Zwarte pieten.

ANDRE : Dat had ik wel verwacht. Als ik je laat kiezen is het altijd zwarte pieten.

PAULA : Ja, ja ...zwarte pieten.

ANDRE : Dat is goed. Wacht, ik neem de kaarten.

(Bas en Joke terug op)

BAS : Ah den bompa. Ga je kaarten? Paulake laat je niet doen, hij durft vals te spelen. Hij kan niet tegen zijn verlies.

JOKE : Ja, hij trekt op zijn kleinzoon.

BAS : Het zal wel gaan zeker. Je kan zelf niet tegen je verlies. Ik en onze bompa, wij zijn vier handen op één buik.

ANDRE : Het is al goed. Ga maar door, want om te kaarten heb ik maar twee handen nodig. En zeker geen kaartenkijkers.

BAS : Kom Joke, wij zijn hier te veel, zo te zien wil onze bompa liever niet gestoord worden.

ANDRE : Aan je eigen, ken je een ander.

BAS : Zeg bompa, zaterdagavond ben je toch ook van de partij? Ik verjaar, dat ben je toch nog niet vergeten?

ANDRE : Nee jongen ik ben dat niet vergeten. Je enveloppe ligt al klaar, maak je maar geen zorgen.

BAS : Wij gaan daar eens eventjes invliegen. Maar je gaat je wel een beetje moeten aanpassen aan onze muziek.

ANDRE : Zolang het zaterdag maar geen schrijnwerkerijmuziek is, is het voor mij in orde.

BAS : Wat bedoel je daar nu weer mee?

ANDRE : Wel van dat klop en stamp gedoe. *(doet het even voor)*

BAS : Dat zal wel best meevallen.

JOKE : Kom Bas, schiet een beetje op, wij zullen ons al moeten haasten om nog op tijd in de les te zijn.

BAS : Zeg, amuseer jullie nog een beetje.

(Bas en Joke af)

ANDRE : Tot vanavond. *(tegen Paula)* Dat is echt een goede jongen. Een beetje wild, maar dat slijt er wel af met de jaartjes. Ik ben zo ook geweest. Zaterdag wordt dat vast een leuk feest.

PAULA : Feest... dat is lang geleden. Eens dansen André?

ANDRE : Hoe, ik dacht dat wij gingen zwarte pietten. Maar dansen is voor mij ook goed. Kom hier dat ik je eens tegen mijn gilet trek.

(André gaat een muziekje opzetten en neemt Paula dan in zijn armen. Bas komt terug opgelopen.)

BAS : Héla, bompa. Pas op hé: in je twee handen blijven klappen en blijven fluiten.

ANDRE : Het zal wel gaan zeker.

PAULA : André, ik moet eens naar...

ANDRE : Je weet de weg toch nog Paula?

PAULA : Ja, ja... de weg.

BAS : Amaai bompa, wat voor een kaartspelletje was dat? Jij laat er ook geen gras over groeien. Dat had ik van jou niet verwacht, maar je hebt gelijk. Een vliegende kraai heeft meer dan een zittende.

ANDRE : Slecht gedacht.

BAS : *(Roept aan de deur.)* Ma, ma, je moet voor mij geen eten voorzien. Ik blijf vanavond bij Joke eten. Zeg bompa, ik weet niet of ze dat heeft gehoord, wil je het haar nog eens zeggen als je haar ziet.

ANDRE : Als ze dat niet gehoord heeft, moet ze eens naar de oorarts. Je kan misschien gaan bijverdienen als misthoorn op de Noordzee. De laatste tijd hebben ze bij die wrakken extra geluidssignalen nodig.

BAS : Bompa, je weet hé: voorzichtig zijn en doe niet wat ik ook niet zou doen.*(af)*

(André doet of hij een kussen naar Bas wil gooien, en schudt met het hoofd.)

Scène 4 : André – Lutgard – Theo

LUTGARD : *(op)* Zeg, wat was al dat lawaai ?

ANDRE : Dat was onze Bas, hij was vergeten te zeggen dat hij vanavond bij Joke blijft eten.

LUTGARD : En jij, blijf jij ook bij je lief eten vanavond? Of heb je ze uitgenodigd om bij ons te komen eten?

ANDRE : Ten eerste: daar heb jij helemaal geen zaken mee. En ten tweede: Paula is gewoon een goede vriendin.

LUTGARD : Waarom kan je niet zoals iedere gewone gepensioneerde gaan biljarten of kaarten?

ANDRE : Omdat ik altijd vals speel. Dat zit in de familie.

LUTGARD : Als je dan toch nog achter de vrouwen wil lopen, kun je toch iemand zoeken waar dat je een beetje normaal mee kunt praten en waar dat je eens mee kunt buiten komen.

ANDRE : Wel verdikke, ik vertel jou toch ook niet wat je moet aantrekken of tegen wie je mag praten of wat je moet doen. Waarom heb jij op alles wat ik doe commentaar?

LUTGARD : Je moet niet zo kwaad worden. Ik wil alleen maar het beste voor je. Maar dat wil jij niet snappen.

ANDRE : Je wilt alleen maar het beste (*geldgebaar*) van mij. Maar als het van mij afhangt ga je daar nog een tijdje op moeten wachten.

LUTGARD : Pa, dat is niet eerlijk om zulke dingen te zeggen, ik heb nog nooit van jou geprofiteerd.

ANDRE : Dat zou er nog moeten aan mankeren. Daarbij, wanneer ga je nu eens inzien dat de belangrijkste dingen in het leven niet te koop zijn.

LUTGARD : Dat zeggen alleen de mensen die geld genoeg hebben.

ANDRE : Maar hoe is dat nu mogelijk! Neem nu vriendschap bijvoorbeeld. Dat kan je niet kopen. Vriendschap heeft zelfs niets met uiterlijk of verstand te maken. Vriendschap, dat voel je in je buik. Soms heb je daar zelfs geen uitleg voor. Dat is er gewoon.

LUTGARD : Ah jongen laat me niet lachen.

ANDRE : Dat is helemaal niet om te lachen. Iedereen in het dorp kent je. Je zit in twaalf verenigingen, maar hoeveel echte vriendinnen heb je Lutgard?

LUTGARD : Wat bedoel je?

ANDRE : Ik heb hier nog nooit iemand gezien die gewoon eens voor jou komt binnenspringen. Ja, ze lopen hier wel binnen en buiten, maar dan is het voor een boekje, een inschrijving of lidgeld. (*Lutgard weet niet wat te zeggen.*) Je bent ineens zo stil, dat ben ik niet van jou gewoon.

LUTGARD : Het is elke keer hetzelfde. Als Theo er niet bij is, dan zeg je zulke dingen tegen me. En als ik het hem vertel dan gelooft hij mij niet.

ANDRE : Hoe zou dat toch komen?

(Je hoort de stem van Paula: Andréke, Andréke.)

LUTGARD : Hoor, je vlam heeft je nodig. Misschien vindt ze haar weg niet meer terug, of moet je haar poep helpen afvegen.

ANDRE : Wel, moest ze dat niet meer kunnen, dan zou ik zelfs niet twijfelen . Ik zou dat met veel plezier doen. (*af*)

LUTGARD : (*Voor zich uit.*) Nu is het genoeg geweest! Deze keer is hij te ver gegaan.

Daar moet een einde aan komen.

THEO : (*op*) Ik kwam eens kijken of de koffie al klaar is.

LUTGARD : Wij moeten eens serieus praten. Je pa heeft mij daarnet weer eens in mijn hemd gezet.

THEO : Oei, ongewenste intimiteiten. Nog wel met familie, daar staat op zijn minst tien jaar op.

LUTGARD : Alsjeblieft Theo, het is niet het moment om geestig te zijn.

THEO : Was het dan zo erg?

LUTGARD : Hij zei dat ik geen enkele vriendin had.

THEO : En wat heb je geantwoord?

LUTGARD : Niks, dat is het hem juist. Maar dat zal je wel niet geloven. Ik denk dat hij ons hier gewoon weg wil, zodat hij het huis vrij heeft en hij met zijn Paulake hier alleen kan wonen.

THEO : Maar hoe kom je daar nu bij?

LUTGARD : Het zou misschien beter zijn moesten wij hem kunnen overtuigen om ook een kamer in dat rusthuis te nemen, dan kan hij bij zijn Paula zijn. Desnoods betalen wij hem uit.

THEO : Als je er zelfs geld voor over hebt, dan zit het je wel erg hoog.

LUTGARD : Niet kwaad worden hé Theo, maar ik vind dat hij er af en toe al eens naast begint te slaan. Geef toe, wie wil en nu een zwakzinnige vriendin? Heb je je al eens afgevraagd wat de mensen over je pa vertellen. Iedereen in het dorp kent hem, zo iets kan niet goed zijn voor de zaak.

THEO : Zalig de armen van geest, dat staat in de bijbel. Vraag het maar aan meneer pastoor. Dus zo erg zal het wel niet zijn.

LUTGARD : Alsjeblief hé! Waarom begint hij tegen mij ruzie te maken als ik met hem alleen ben?

THEO : Weet ik veel.

LUTGARD : Je hebt hem zelf al horen zeggen dat hij van alles begint te vergeten.

THEO : Dat doen we toch allemaal. Weet je nog wat ik je daarnet gevraagd heb?